

1. Το αποτέλεσμα των εκλογών της 20ής Σεπτεμβρίου είναι αρνητικό για την ελληνική κοινωνία, την αριστερά και το κίνημα. Όπως λέγαμε και προεκλογικά, οι εκλογές προκηρύχθηκαν για να μπορέσει να «κλείσει» το ρήγμα που άνοιξε το 62% του ταξικού ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, με ένα αποτέλεσμα που θα έδινε συντριπτικό ποσοστό στα κόμματα του Μνημονίου, για να παρουσιαστεί ως «ευρύτερη κοινωνική και πολιτική συναίνεση» στην εφαρμογή των μέτρων του Μνημονίου και όλων των επιταγών της ΕΕ. Ουσιαστικά επιδιώχθηκε να νομιμοποιηθεί το πραξικόπημα με το οποίο ανατράπηκε η απόφαση του ελληνικού λαού. Πρέπει να επισημανθεί ότι, το γεγονός πως το πραξικόπημα αυτό πέρασε χωρίς το λαϊκό κίνημα και η αριστερά να μπορέσουν να προβάλουν ισχυρή αντίσταση, επηρέασε καθοριστικά το αποτέλεσμα. Η ανακοίνωση του ΣΕΒ δεν αφήνει κανένα περιθώριο για την «ερμηνεία» που δίνει στο αποτέλεσμα η αστική τάξη της χώρας.

Το συντριπτικό ποσοστό που έλαβαν τα κόμματα που ψήφισαν και στηρίζουν τα Μνημόνια δεν αντιστοιχεί ούτε με το 62% του ΟΧΙ, ούτε με τα κοινωνικά στρώματα που πλήττονται βάνανυσα από αυτή την πολιτική. Το ρήγμα που άνοιξε με το 62% του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα δεν «κλείνει» έτσι εύκολα με την κάλη των βουλευτικών. Αντιθέτως, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν έχει την εμπιστοσύνη αυτών που την εξέλεξαν, ενώ αναδεικνύεται και μια απονομιμοποίηση του ίδιου του συστήματος μέσα από την αύξηση της αποχής, ειδικά στις νεαρές ηλικίες. Η εφαρμογή των μέτρων του Μνημονίου σύντομα θα τη φέρει αντιμέτωπη με τις λαϊκές τάξεις, τους εργαζόμενους και τους ανέργους.

2. Ο ΣΥΡΙΖΑ και οι ΑΝΕΛ, παρά τη μνημονιακή στροφή και την πολύ πρόσφατη «προδοσία» του προεκλογικού τους προγράμματος, κατάφεραν να συγκρατήσουν το ποσοστό τους και την κοινοβουλευτική τους εκπροσώπηση και να ξανακάνουν συγκυβέρνηση, παρότι έχασαν περίπου 400.000 ψήφους από κοινού.

Πρόκειται σε μεγάλο βαθμό για μια επιτυχία του επιτελείου γύρω από τον Τσίπρα: αφού πρόδωσε το ΟΧΙ, έφερε και υπέγραψε το χειρότερο Μνημόνιο παρουσιάζοντάς το ως «την καλύτερη δυνατή συμφωνία» μέσα και από τη θεατρικότητα της διαπραγματεύσεως. Καλλιέργησε, εκμεταλλευόμενος και ανεπάρκειες της αριστεράς, την «απουσία εναλλακτικής», φρόντισε να ψηφίσει το 3ο Μνημόνιο στις 14 Αυγούστου και να προκηρύξει εκλογές βάζοντας το δίλημμα «αφού το Μνημόνιο είναι η σκληρή πραγματικότητα, ψηφίστε για το ποιος θα το διαχειριστεί». Είχε τη στήριξη του αστικού συστήματος και των ΜΜΕ, που ήδη από τον Ιούλιο φρόντισαν να εμποδίσουν ότι δεν υπήρχε εναλλακτική, ώστε η οργή του λαού για την προδοσία του ΟΧΙ να μπορέσει να μετατραπεί σε «ρεαλισμό» του καλύτερου διαχειριστή ή σε παραίτηση. Βοηθητικό ρόλο σε αυτό έπαιξε επίσης η άθλια διακυβέρνηση της ΝΔ των προηγούμενων δύο χρόνων, που βοήθησε στο φόβο «να μην έρθει η δεξιά». Το έδαφος όμως ήταν, κυρίως, η αποδοχή του Μνημονίου ως αναπόδραστης πραγματικότητας, που αναδείχθηκε πιο ισχυρό από την δυνατότητα το ΟΧΙ να νικήσει, ειδικά τις τελευταίες μέρες πριν από την κάλη.

Η συγκράτηση του ποσοστού των ANEL ως κυβερνητικού συνταίρου οφείλεται εν μέρει στην προεκλογική στάση του ΣΥΡΙΖΑ. Αποδεικνύεται όμως ταυτόχρονα ότι μικρότερα κόμματα που διαχειρίζονται τον κρατικό μηχανισμό, μπορούν να επιβιώνουν σε ένα τέτοιο ποσοστό (η ελαχιστοποίηση της ΔΗΜΑΡ όταν βγήκε από την συγκυβέρνηση, το αποδεικνύει επίσης).

3. Η ΝΔ εισπράττει ακόμη τη φθορά του κόμματος που εφάρμοσε το Μνημόνιο με τον πιο σκληρό τρόπο. Το ότι κατάφερε να επαναπατρίσει ένα τμήμα ψηφοφόρων που είχαν ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ τον Γενάρη, δεν μπόρεσε να ισοσταθμίσει τις απώλειες. Η ελάχιστη αύξηση σε ποσοστό και η απώλεια 190 χιλιάδων ψήφων δείχνουν ότι ακόμη η μνήμη της ακροδεξιάς νοοτροπίας διακυβέρνησης, έχουν βάθος. Σε κάθε περίπτωση, δεν αποτελεί την εναλλακτική για την πλειονότητα των κοινωνικών τάξεων που πλήττονται, παρότι δεν σημαίνει ότι τα κέντρα του συστήματος δεν θα φροντίσουν να ετοιμάσουν τη ΝΔ ως «εναλλακτική» εν όψει της κοινωνικής δυσαρέσκειας.

Το ΠΑΣΟΚ, στη συνεργασία του με τη ΔΗΜΑΡ, κατάφερε να συγκρατήσει και να αυξήσει λίγο το ποσοστό του (με πραγματική απώλεια 130 χιλιάδων ψήφων αν προσθέσουμε το άθροισμα ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ-ΚΙΔΗΣΟ το Γενάρη), κυρίως επειδή παρουσιάστηκε ως πιθανός κυβερνητικός εταίρος του ΣΥΡΙΖΑ σε περίπτωση που δεν έμπαιναν οι ANEL στη Βουλή. Το Ποτάμι, αντίθετα, που δεν προμοδοτήθηκε από τον ΣΥΡΙΖΑ ως υποψήφιος «κυβερνητικός εταίρος» χάνει μεγάλο τμήμα της δυναμικής του. Η εκλογή του κόμματος του Λεβέντη, στην πραγματικότητα προδίδει μια αντιπολιτική ψήφο διαμαρτυρίας, την οποία τα ΜΜΕ ενίσχυσαν με κάθε τρόπο. Η ψήφος αυτή δεν είναι «ανώδυνη». Όλα αυτά τα κόμματα, συμπεριλαμβανομένων των βουλευτών του Λεβέντη, αποτελούν «εφεδρείες» για την ψήφιση των εφαρμοστικών νόμων του Μνημονίου που έπονται, ακόμη και για τον οποιονδήποτε κλυδωνισμό της κυβέρνησης στο μέλλον.

4. Η σταθεροποίηση του ποσοστού της Χρυσής Αυγής για 3η συνεχόμενη εκλογική αναμέτρηση, με μικρή απώλεια σε ψήφους (8.000), και μάλιστα λίγες μέρες μετά την κυνική ανάληψη από τον αρχηγό της εγκληματικής συμμορίας της «πολιτικής ευθύνης» για την δολοφονία του Π. Φύσσα, δείχνει ότι οι ψηφοφόροι της Χρυσής Αυγής γνωρίζουν καλά ποια πολιτική ψηφίζουν και επικροτούν. Μπορεί να μην είναι οι ίδιοι φασίστες, αναθέτουν όμως διά της ψήφου τους σε ένα φασιστικό μόρφωμα να τους εκπροσωπήσει, εν γνώσει τους για τις πρακτικές του ως εγκληματικής συμμορίας. Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός ότι η δυσαρέσκεια προς την πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ και η οργή των λαϊκών στρωμάτων δεν στρέφεται προς τη Χρυσή Αυγή (στην Αττική έχασε σε ποσοστό και ψήφους) διαψεύδουν όσους προεξοφλούσαν μια τέτοια εξέλιξη. Η περιχαράκωση της ΧΑ είναι αποτέλεσμα όμως πρωτίστως του αντιφασιστικού κινήματος και της αριστεράς που δεν δείχνει φοβικότητα απέναντι στο φασισμό.

5. Όσο κι αν φαίνεται μεγάλο το ποσοστό των κομμάτων του Μνημονίου, όμως, είναι σαφές ότι πολλοί από τους σημερινούς ψηφοφόρους -ιδίως του ΣΥΡΙΖΑ- δεν ψήφισαν για την επιβολή του ΕΝΦΙΑ, τους πλειστηριασμούς σπιτιών, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, τις ομαδικές απολύσεις, την περικοπή μισθών και συντάξεων και όλα όσα έπονται με την εφαρμογή του πιο σκληρού τρίτου Μνημονίου, και τα οποία προσπάθησαν με κάθε τρόπο να αποκρύψουν τα κόμματα αυτά κατά την προεκλογική περίοδο. Το αποτέλεσμα δεν λύνει την πολιτική κρίση ούτε για τον ΣΥΡΙΖΑ, ούτε για την κυρίαρχη τάξη. Ο Τσίπρας δεν είναι πραγματικά «κυρίαρχος», όπως τον παρουσιάζουν, γιατί ούτε ο κόσμος που ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ μετατράπηκε σε μνημονιακό σε ένα βράδυ, ενώ η κυβέρνηση έχει λιγότερους δεσμούς με τον κόσμο που την στήριξε από ότι το Γενάρη. Πρέπει όμως να επισημανθεί πως η τεράστια κοινοβουλευτική δύναμη των κομμάτων του επιτρέπει στο σύστημα να απορροφά, ως ένα σημείο, κραδασμούς με εναλλαγές ρόλων.

Η αύξηση του ποσοστού της αποχής (760.000 λιγότεροι ψηφοφόροι από τις εκλογές του Γενάρη) δείχνει και ότι η απογοήτευση και η οργή ενός τμήματος ψηφοφόρων τελικά κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Η απονομιμοποίηση μιας Βουλής, της οποίας ο ρόλος θα είναι η απλή έγκριση των εφαρμοστικών νόμων του Μνημονίου, και η απονομιμοποίηση συνολικά του πολιτικού συστήματος μετά και την απογοήτευση για την «προδοσία» του ΟΧΙ από τον ΣΥΡΙΖΑ οδήγησαν σε αύξηση του ποσοστού της αποχής, ειδικά στη

νεολαία. Δείχνει επίσης ότι ένα κομμάτι κόσμου, κυρίως φτωχών λαϊκών στρωμάτων, αισθάνεται συνολικά αποκλεισμένο. Η αποχή δεν μπορεί να ερμηνευτεί αποκλειστικά θετικά ή αρνητικά. Εμπεριέχει το σπέρμα της απονομιμοποίησης αυτής της πολιτικής και του συστήματος που την στηρίζει, εμπεριέχει όμως ταυτόχρονα και την παραίτηση. Σε κάθε περίπτωση, ανοίγει συνολικά και ένα ερώτημα για την Αριστερά γιατί η αποχή και η παραίτηση θεωρήθηκαν προτιμητέες από τόσο μεγάλο τμήμα των ψηφοφόρων, αντί να τον εμπνεύσει κάποια από τις εκδοχές της αριστεράς.

6. Σε ό,τι αφορά την Αριστερά, καμία από τις εκδοχές της δεν κατάφερε ουσιαστικά να δώσει σχήμα και ελπίδα στον κόσμο που αντιπάλεψε τα Μνημόνια, στον κόσμο που ψήφισε ΟΧΙ πριν από μερικούς μήνες, και αυτό πρέπει να συζητηθεί πλατιά.

Το ΚΚΕ παρέμεινε στάσιμο σε ποσοστό ενώ είχε μείωση ψήφων κατά 35.000 και δεν κατάφερε να κερδίσει από τη φθορά του ΣΥΡΙΖΑ. Η στάση της «συνεπούς γραμμής», αφαιρετικής και αυτοαναφορικής ως επί το πλείστον, που δεν απαντά στο τι να κάνουμε στο σήμερα, δεν μπόρεσε να εμπνεύσει, ούτε καν σε επίπεδο εκλογικού κέρδους. Η σταθερή άρνησή του να δεχτεί τη δυνατότητα του κινήματος να θέτει και να διεκδικεί στόχους για την επιβίωση του λαού, η άρνηση κοινής δράσης με τις άλλες μαχόμενες δυνάμεις ουσιαστικά το αποπλίζει. Η περιχαράκωση του ΚΚΕ, που έφτασε στο σημείο να γυρίσει την πλάτη ακόμη και στον κόσμο που έδινε μάχη για το ΟΧΙ στο δημοψήφισμα το έφερε σε σύγκρουση ακόμα και με την βάση του, όπως φάνηκε και την 5η του Ιούλη και δεν του επέτρεψε καμιά επικοινωνία με τον μεγάλο κόσμο του ΟΧΙ. Για να δικαιολογηθούν οι επιλογές αυτές η ηγεσία του ΚΚΕ επέλεξε να διεξάγει μονομέτωπο αγώνα χωρίς αρχές κατά των άλλων δυνάμεων της αριστεράς, στάση που ενίσχυσε φαινόμενα απογοήτευσης. Η συμπεριφορά του ΚΚΕ και τα αποτελέσματά της αποτελούν παράδειγμα προς αποφυγήν για την επαναστατική, ανατρεπτική αριστερά.

Η ΛΑ.ΕΝ. δεν πέρασε το αντιδημοκρατικό φράγμα του 3%, παρά την κοινοβουλευτική εκπροσώπηση που είχε. Δεν κατάφερε να πείσει ότι αποτελεί εναλλακτική λύση σε σχέση με τη χρεοκοπία του προηγούμενου «σχεδίου ΣΥΡΙΖΑ». Πολλά έπαιξαν ρόλο σε αυτό: Η διαφορούμενη στάση απέναντι στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, η εγκληματική καθυστέρηση στο να παραιτηθούν οι Υπουργοί και να αποχωρήσουν οι βουλευτές από ένα κόμμα που είχε γίνει πλέον μνημονιακό. Η για πολύ καιρό απεύθυνση στο εσωτερικό του κόμματος, και όχι στην κοινωνία, που σε όψεις της συνεχίστηκε και στην προεκλογική περίοδο (για παράδειγμα οι δημόσιες ανακοινώσεις για την κρατική επιχορήγηση). Αντιμετώπισαν με ηγεμονιστικό τρόπο άλλες δυνάμεις (όπως και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ και την πρόταση για εκλογική συνεργασία) και γύρισαν την πλάτη σε μια διαδικασία συγκρότησης μετώπου από τα κάτω (η «βιασύνη» λόγω εκλογών δεν αποτελεί απάντηση, όταν οι σχετικές διεργασίες είναι γνωστό ότι είχαν ξεκινήσει από τον Ιούλιο. Αποτελεί απλώς δικαιολογία για να κρυφτεί η γραφειοκρατική λογική). Τα μισόλογα σε σχέση με το πρόγραμμα, με αποκορύφωμα τη μη διατύπωση ούτε καν σχεδίου εξόδου από το ευρώ ή όποια πειστικής εναλλακτικής. Η προσπάθεια να αναδειχθούν ως «ο συνεπής ΣΥΡΙΖΑ» ή το «αντιμνημόνιο», σαν να μην υπήρξαν οι προηγούμενοι 8 μήνες, και η έλλειψη οποιασδήποτε αυτοκριτικής για τη συμμετοχή των κορυφαίων προσώπων της ΛΑΕ στην κυβέρνηση που έφερε τα Μνημόνια. Η έλλειψη οποιασδήποτε εξήγησης για το τι πήγε λάθος με τον ΣΥΡΙΖΑ, τον οποίο υποστήριζαν μέχρι πρότινος (πέρα από τη γενική έκκληση στην «προδοσία»). Ουσιαστικά δεν είδαν και δεν πρόβαλαν το προφανές, πως επρόκειτο για ήττα της στρατηγικής του ευρωμονόδρομου και της αυταπάτης πως μέσα στο πλαίσιο αυτό μπορεί αν υπάρξει άλλη πορεία του τόπου. Ο αρχηγοκεντρισμός και ο παραγοντισμός, η απόσταση από οποιαδήποτε κινηματική λογική, που κυριάρχησε στη δημόσια εικόνα, και η απουσία δημοκρατικής διαδικασίας.

Όλα τα παραπάνω ήταν οι αιτίες που τελικά οδήγησαν στο να μην εμπνεύσει ούτε καν τους απογοητευμένους ψηφοφόρους του ΣΥΡΙΖΑ, στους οποίους κατεξοχήν απευθυνόταν. Ήταν όμως ταυτόχρονα και οι αιτίες που δεν ευοδώθηκε το εγχείρημα της εκλογικής συνεργασίας που πρότεινε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αν γράφουμε παραπάνω για την ΛΑΕ, είναι γιατί θεωρούμε αρνητική εξέλιξη το αποτέλεσμα της συνολικά για την Αριστερά και το κίνημα -όπως αρνητική είναι και η στασιμότητα του ΚΚΕ.

Περισσότερο όμως γιατί το να κρατηθεί ζωντανή η ελπίδα του κόσμου του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος» περνούσε και μέσα από το δυναμικό που συσπειρώθηκε στη ΛΑΕ, κυρίως τα χιλιάδες μέλη του ΣΥΡΙΖΑ από όλη την Ελλάδα, τα οποία έφυγαν με πολύ πιο αριστερή και κινηματική τοποθέτηση από αυτήν που επέλεξε η ηγεσία της ΛΑΕ.

7. Η εκλογική συνεργασία ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΕΕΚ, ανένταχτοι-ες αγωνιστές-στριες της Αριστεράς έδωσε μια άνιση μάχη, κόντρα στον αποκλεισμό της από τον δημόσιο διάλογο και λαβωμένη από την πρόσφατη διάσπαση. Σε αυτές τις συνθήκες, η αύξηση του ποσοστού και του απόλυτου αριθμού ψήφων (46.096 ψήφοι) είναι μια επιβράβευση για τους αγωνιστές της που έκαναν μια ηρωική προσπάθεια για να φτάσει ο πολιτικός λόγος της εκλογικής συνεργασίας σε όλη την Ελλάδα. Η ενωτική στάση που δείξαμε στους αγώνες, η στάση στο δημοψήφισμα, συνέβαλλε στο να μας εμπιστευτεί περισσότερος κόσμος, και κυρίως άνθρωποι που απογοητεύτηκαν από την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ. Είναι επίσης σημαντικό ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι πλέον μια δύναμη αναγνωρίσιμη, με διακριτό πολιτικό στίγμα και συνέπεια, κι αυτό αποτελεί μια παρακαταθήκη για την αντι-ΕΕ αντικαπιταλιστική κινηματική αριστερά.

Σε καμία περίπτωση όμως αυτό δεν αντιστοιχεί στις ανάγκες και τις δυνατότητες της περιόδου που διανύουμε, ούτε έβγαλε τον αντικαπιταλιστικό λόγο από την περιχαράκωση του πάνω κάτω 1%. Την στιγμή που εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι/ες και νέοι/ες διαφοροποιούνταν, κυρίως από τον ΣΥΡΙΖΑ, τη στιγμή που το κύρος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν ψηλά, ειδικά μετά την μάχη του δημοψηφίσματος, το αποτέλεσμα είναι πολύ πίσω από τις δυνατότητές μας. Παρότι οι αγωνιστές που συμφωνούν με το μεταβατικό μας πρόγραμμα, οι εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι-ες που είναι μαζί μας στα κινήματα και τις παρεμβάσεις, αλλά και ο κόσμος που αναγνωρίζει την ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως μια συνεπή δύναμη, είναι πολύ περισσότεροι, τα αποτελέσματα στις βουλευτικές εκλογές, παρότι είναι σημαντικά για την διαχρονική παρουσία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, δεν ξεπερνούν ένα περιχαρακωμένο όριο, κι αυτό πρέπει να μας απασχολήσει.

Το σημαντικότερο όμως δεν είναι το ποσοστό, μιας και η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν μετράει το μπόι της σε ψήφους. Το σημαντικό είναι ότι ούτε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η εκλογική της συνεργασία μπόρεσε να ανταποκριθεί στο αίτημα να μείνει ζωντανή η ελπίδα του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος» και να εμπνευστεί για μια διαφορετική πορεία ο κόσμος που γυρνάει την πλάτη στο πολιτικό σύστημα.

Μια τέτοια ελπίδα θα μπορούσε (και μπορεί) να την κρατήσει ζωντανή μόνο ένα πλατύ μέτωπο ρήξης που θα συγκροτούνταν από τα κάτω, με τον κόσμο που πάλεψε για το ΟΧΙ, και θα είχε έντονη την παρουσία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Η «βιασύνη λόγω εκλογών» δεν πρέπει να αποτελεί δικαιολογία ούτε για μας. Τα πολύ σημαντικά βήματα που έγιναν τον Ιούλιο για τη συγκρότηση επιτροπών του «ΟΧΙ μέχρι τέλους» με τον κόσμο που σε μεγάλο βαθμό αργότερα συγκρότησε τη ΛΑΕ, έμειναν μετέωρα, δεν απέκτησαν ουσιαστικό περιεχόμενο ούτε προοπτική.

Οι προτάσεις που διατύπωσε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ προς άλλες δυνάμεις της αριστεράς (τόσο η πρόταση των 5 οργανώσεων πολύ πριν την προκήρυξη εκλογών, όσο και η πρόταση εκλογικής συνεργασίας μετά) ήταν αναγκαία αλλά όχι επαρκής συνθήκη για να προχωρήσει η υπόθεση του μετώπου ή έστω μιας εκλογικής συνεργασίας που θα έδινε το στίγμα μιας άλλης αριστεράς. Οι επαφές της ΚΣΕ, όμως, δεν συνοδεύτηκαν από αντίστοιχες κινήσεις από τα κάτω, από καλέσματα στον κόσμο που έφευγε από τον ΣΥΡΙΖΑ για συζήτηση και δημοκρατική συγκρότηση ενός τέτοιου μετώπου στη βάση, με την ισότιμη συμμετοχή όλων των συμμετεχόντων. Υπήρξαν αντιφάσεις και έλλειψη τόλμης με αποτέλεσμα η πρωτοβουλία κινήσεων τελικά να αφεθεί στην κοινοβουλευτική έκφραση της ΛΑΕ, κάτι που δεν μπορούσε να οδηγήσει σε καμία καλύτερη εξέλιξη. Είναι προφανές ότι η ευόδωση μιας τέτοιας συνεργασίας θα μπορούσε να είχε αλλάξει τα δεδομένα και να δημιουργήσει άλλες συνθήκες για την, έστω και μερική, έκφραση του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος». Είναι επίσης προφανές ότι το στοίχημα είναι ακόμη ανοιχτό και ότι η μετωπική πολιτική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να πάψει να είναι εξαγγελία ή υπόσχεση, και να γίνει συγκεκριμένη πράξη.

Είναι σημαντικό επίσης να αναγνωρίσουμε ότι ρόλο σε όλα τα παραπάνω έπαιξε και η ίδια η δημοκρατική διαδικασία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που έχει ατονήσει. Για να παίξει το ρόλο που αντιστοιχεί στην αντικαπιταλιστική αριστερά, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να έχει πιο πλατιά και αποφασιστική δημοκρατία στις Τοπικές Επιτροπές, σταθερή και συνεπή παρουσία στα μέτωπα που ανοίγει, οικοδόμηση πραγματικών δεσμών με τα λαϊκά στρώματα που πλήττονται περισσότερο, όχι με καμπάνιες αλλά με πρακτικές. Χρειάζεται και η ίδια η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να μετασχηματιστεί, με βάθεμα της δημοκρατίας και αλλαγή στις πρακτικές, στην αντικαπιταλιστική αριστερά που μπορεί να πάει τα πράγματα αλλιώς.

Σε κάθε περίπτωση, οι προκλήσεις είναι μπροστά μας: Η οικοδόμηση εργατικού κινήματος, αντιστάσεων, ενός ισχυρότερου αντικαπιταλιστικού μετώπου και ενός πλατιού κοινωνικοπολιτικού μετώπου που θα καταφέρουν να συγκρουστούν και να γκρεμίσουν την πολιτική των μνημονίων, του κεφαλαίου και της ΕΕ, είναι πρώτιστο καθήκον για όλη την Αριστερά, και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να δώσει όλες τις δυνάμεις της στη μάχη αυτή, απευθυνόμενη σε κάθε αγωνιστή και δύναμη της αριστεράς, κάνοντας αυτοκριτική για τις ελλείψεις της, αλλά και με γνώμονα το να μην υπάρξει άλλη ευκαιρία χαμένη. Οι μάχες του επόμενου διαστήματος θα είναι δύσκολες και απαιτούν τη μεγαλύτερη δυνατή στράτευση. Σε αυτές θα κριθούμε. Ας είναι η πορεία προς την 3η Συνδιάσκεψη μια ευκαιρία για να αλλάξουμε.

Το κείμενο αυτό κατατέθηκε στην ΚΣΕ ως πρόταση των Σπύρου Αλεξίου και Παντελή Βαϊνά, εκ μέρους της **Ενωτικής Πρωτοβουλίας Παρέμβασης και Διαλόγου στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ*